

Libris.RO

Respect pentru oameni

Colecție coordonată de

SHAUKI AL-GAREEB

wendy walker

**CU O NOAPTE
ÎNAINTE**

Traducere din limba engleză

LOREDANA FRĂȚILĂ-CRISTESCU

CORINT
BOOKS

—2019—

de mult, împărtaşind povești, auzind povești, iubind povești așa cum numai ei pot, familiei mele pentru că a rămas unită și la bine, și la rău, fiilor mei Andrew, Ben și Christopher, pe care-i ador mai presus de orice rațiune, și „doamnelor” care mă susțin, care se întâlnesc cu mine să bem cocteiluri și care mă fac să râd — prietenia voastră m-a salvat nu numai o dată.

Și acum, în amintirea bunicii mele, privesc înspre viitor! Tot înainte!

UNU

*Laura Lochner. Ședința numărul unu.
Cu patru luni în urmă. New York.*

Laura: Nu știi dacă-i o idee bună.

Dr. Brody: De tine depinde, Laura.

Laura: Și dacă încerci să mă reperi, dar mai tare mă stric?

Dr. Brody: Și dacă nu?

Laura: Mi-e teamă să mă întorc acolo. În trecut. În acea noapte din pădure. Încă mai lipsește un fragment.

Dr. Brody: De tine depinde. Numai tu poți să decizi.

Laura: Era la mine în mână. Arma care l-a ucis. Numai că noaptea aceea nu m-a schimbat. M-a făcut să văd ceea ce fusem dintotdeauna.

Dr. Brody: Atunci hai să pornim de acolo! Vorbește-mi despre fata care ai fost dintotdeauna!

DOI

*Laura. În prezent. Joi, ora 19.00.
Branston, Connecticut.*

Ruj, roșu-cireașă.

Aleg culoarea pentru că e luminoasă și veselă. Optimism la tub. Adică exact ce-mi trebuie în seara asta.

Baia de oaspeți din casa soră-mii e imposibil de mică, are tavanul înclinat și o oglindă ovală minusculă. Rujul stă în echilibru pe marginea unei chiuvete cu picior.

Încep cu rujul, ca să nu mă răzgândesc, întinzând optimismul pe buze. Urmează anticearcănul. Două dungi sub ochii mei căprui, și cearcănele întunecate de la săptămâni întregi de insomnie dispar. Fardul de obraz trandafiriu colorează niște obraji care n-au mai văzut soarele de mult prea multă vreme.

Insomniacii dorm ziua.

Soră-mea, Rosie, mi-a dat să mă-mbrac cu o rochie frumoasă. Neagră cu floricele mici de tot.

„Mai pune și tu o rochie pe tine! Are să te facă să te simți frumoasă!”

Rosie tocmai a împlinit treizeci de ani. Are soț și un copilăș care începe să umble: Joe și Mason. Au o casă pe dealurile din Branston, la aproape zece kilometri de centru și la mai bine de un kilometru și jumătate de locul în care a început toată povestea asta. Strada pe care am copilărit. Deer Hill Lane.

Rosie spune că ea n-are unde să poarte rochia. Se împiedică în fustă când fuge după Mason, iar seara e prea obosită

ca să mai facă mare lucru, în afară de a merge la o bere la un mall mic de la marginea orașului. O spune de parcă i-ar fi dor să n-aibă nimic mai bun de făcut decât să se machieze și să se îmbrace în rochii. Când colo, ea n-are nevoie de rochie sau de ocazii la care s-o poarte, pentru că zilele ei sunt pline de îmbrățișări strânse ca de urs, de răs din tot sufletul și săruturi lipicioase pe față.

Soțului ei, Joe, nu-i pasă. El o adoră. Chiar și acum, după treisprezece ani de când sunt împreună. După ce au copilărit pe aceeași stradă. Chiar și cu Mason care le doarme în pat, într-o casă veche care are tot timpul nevoie de reparații și cu Rosie care nu poartă niciodată rochie.

O adoră pentru că, pe când erau numai niște copilândri, ea purta o mulțime de rochii frumoase pentru el, iar el tot pe fata aia o vede când se uită la ea.

Exact la fel trebuie să fiu și eu în seara asta.

Îmi caut telefonul în maldărul de prosoape și haine de pe podeaua băii. Când îl găsesc, vizualizez profilul și dezlănțui speranța. *Jonathan Fields*. Numele îi sună a cântec.

Jonathan Fields. Am dat de el pe un site de matrimoniale numit findlove.com, da, chiar e un site adevărat. Numele spune totul. *Jonathan Fields* are patruzeci de ani. L-a părăsit nevasta acum un an pentru că nu putea rămâne însărcinată. Ea a păstrat casa. El are o mașină neagră BMW.

Asta mi-a zis el.

Jonathan Fields a vorbit cu mine la telefon. Mi-a zis că nu-i place să scrie emailuri sau SMS-uri pentru sunt prea personale. Mi-a zis că are oroare de întâlniri aranjate online, dar prietenul lui și-a găsit logodnica prin intermediul findlove.com. Nu e o aplicație din alea făcute să te combini cu alții. Nu îți permite să glisezi pe ecran ca să respingi sau să accepți pe

cineva rapid. Îți ia o oră să-ți construiești un profil. Trebuie să-ți fie aprobate pozele de către site. Jonathan Fields a zis că era ca și cum ți-ar fi aranjat bunică-ta o întâlnire pe neve, ceea ce m-a făcut să râd.

Jonathan Fields mi-a spus că-i place cum sună râsul meu.

Mie mi-a plăcut cum sună vocea lui, și doar amintindu-mi un val de căldură îmi străbate trupul. Îmi simt colțurile gurii ridicându-se. Într-un zâmbet.

Într-un nenorocit de zâmbet.

I-am povestit multe despre slujba mea și astfel mi-a fost ușor să-i spun foarte puțin despre mine.

Am un CV impresionant, după ce-am trecut prin încercări grele toată viața. *Princeton... Un MBA¹ de la Columbia... O slujbă pe Wall Street!*

„Wall Street” e un termen din ăla care nu dispare de pe lumea asta indiferent de cât de învechit a devenit. Eu lucrez în Midtown, adică nicidecum în apropiere de Wall Street, care se află în partea de jos a Manhattanului. Iar firma la care lucrez nu-i nici pe departe la fel de tare ca Goldman Sachs. Stau la birou toată ziua, citesc și scriu chestii și mă rog la Dumnezeu să nu fie greșite, pentru că alți oameni de la firma noastră au să facă tranzacții și contracte pe baza sfaturilor mele. Eu fiind o tipă de douăzeci și opt de ani care are nevoie de psihiatru să-i spună cum să se poarte.

Jonathan Fields lucrează la un fond de hedging² în centru, așa că înțelege cum e cu munca mea.

Așa mi-a zis el.

¹ Master of Business Administration — Masterat în Administrarea Afacerilor (n. tr.).

² Tip de fond de investiții speculative la care au acces numai un număr redus de investitori, calificați sau instituționali (n. tr.).

Nu i-am povestit despre copilăria mea aici, despre cum alergam ca apucații prin pădurea din spatele casei împreună cu copiii din cartier. Rosie și cu mine — și cu Joe, a cărui familie locuise în susul străzii până când a intrat el la liceu, iar apoi se mutaseră mai aproape de oraș.

Și nu i-am spus nici de ce am fost plecată atâția ani.

Nu folosesc rețele de socializare online, absolut deloc, așa că n-are cum să verifice. Nu i-am pomenit numele de familie al tatălui meu. Lochner. Google încă o mai găsește pe Laura Lochner și toate lucrurile pe care le-a făcut sau nu le-a făcut ea, cu ani în urmă, căci lumea nu se poate hotărî la una din două. Eu folosesc numele de fată al mamei de când am plecat de aici. Heart. Laura Heart. Nu-i așa că-i ironic? Mi-am luat numele după chestia din mine pe care-o simt frântă.

Omisiunile nu-s minciuni.

Rosie a luat numele de familie al lui Joe, *Ferro*, așa că n-a mai rămas niciun Lochner din clanul nostru în tot Connecticutul.

I-am spus, totuși, că merg cu monovolumul soră-mii. E albastru. Și umilitor. Îmi caut mașină nouă, dar *am fost așa de ocupată în ultima vreme!*

Bate cineva la ușă. Deschid și dau de Joe, care se uită la mine cu sfială. Încă poartă costumul cu care a fost îmbrăcat la el la firma de avocatură, dar și-a lărgit nodul la cravată și și-a deschis nasturele de sus de la cămașă. E înalt de un metru și optzeci și opt de centimetri și de-abia vede prin cadrul ușii fără să se-apelece. Îi atârnă burta peste talia pantalonilor care i-au rămas mici, dar tot reușește să fie frumos.

— Trebuie să-ți spun să te îmbraci cu rochia, zice Joe, ca și cum discutatul despre hainele femeiești tocmai l-ar fi emasculat.

De jos răsună vocea soră-mii:

— Îmbracă-te cu afurisa aia de rochie! Aia pe care ți-am dat-o eu!

Joe zâmbește și-mi întinde paharul de bourbon pe care-l ținea în căușul palmelor.

— Are-așa o gură de spurcată, ascultă-mă pe mine! O să ne-ajungă copilul un distrus!

Simt cum mi se lățește un zâmbet pe față și vreau să plâng. Joe o iubește pe sora mea, și ea pe el. Amândoi îl iubesc pe Mason. *Iubire, iubire, iubire*. E peste tot prin preajma mea, făcându-mă să regret c-am fost plecată atâta timp și apoi amintindu-mi și de ce-am făcut-o. Iubirea există, doar că mereu am simțit că nu puteam ajunge la ea.

Iau o înghițitură de bourbon.

— Mda... păi era dat să fie așa, nu? Doar te-ai însurat cu o Lochner, îi zic eu.

Joe mă privește afectat. Apoi clatină din cap.

— Știi. Oare-o fi prea târziu să mă retrag?

— Cam așa ceva.

Oftează. Aruncă o privire către rochia care atârnă pe bara perdelei de la duș.

— În regulă. Îmbracă-te și tu cu rochia asta! Iar tipul ăsta ar face bine să nu fie vreo jigodie, că altminteri am să-i trag un șut în fund așa de tare...

Încuviințez din cap:

— Priceput. Rochie. Șut în fund.

La care adaugă el, de-mi dispare mie zâmbetul:

— Ești sigură că ești pregătită pentru așa ceva?

M-am întors acasă din cauza unui bărbat, a unei despărțiri, și asta e tot ce știu ei. Încă n-am avut curajul să le povestesc mai multe. Se bucură că m-am întors. Ba chiar mai mult decât atât. Iar pe mine nu mă țin curelele să schimb starea asta dezvăluind

încă un capitol urât din viața mea. Faptul că nu m-au presat să le dau răspunsuri îmi spune că se așteaptă la ce e mai rău și că, realmente, nu vor să afle. Poate că simt la fel de tare ca mine nevoia să creadă că m-am schimbat. Poate că acum vom fi o familie normală pentru că eu n-am să mai fiu eu.

Totuși îmi dau seama că să-mi iau concediu de la o slujbă competitivă, eu, femeie în toată firea, și să mă mut la sora mea, doar pentru atâta lucru, trebuie să pară o măsură ușor extremă. O despărțire de un bărbat pe care nu-l cunoscuseră și de care nici nu auziseră. Cât de serioasă putuse să fie treaba? Simt întrebarea asta cum se prelinge de pe pielea lui Rosie în fiecare clipă din fiecare zi.

Mă gândesc la întrebarea lui Joe. „Sunt eu pregătită pentru așa ceva?” Mă uit la el și ridic din umeri:

— Probabil că nu.

Joe îmi răspunde sarcastic:

— Super!

Am mai avut conversația asta și înainte să urc în camera mea. Joe dădea roată, ștergând blatul de bucătărie, ascultând zumzetul mașinii de spălat vase, simțindu-se mulțumit că pusese totul în ordine după ce fusese la serviciu toată ziua. (El e ordonat, Rosie nu.) E un hamster fericit care aleargă pe roata lui.

„Distrează-te și tu! Nu-ți bate prea tare capul! Aș merge și pe cioburi să mai fiu liber doar o seară!”

Rosie îi trăsese un pumn în braț, la care el oftase dramatic, ca și cum l-ar fi cuprins nostalgia după viața lui de burlac. Amândurora le place să facă asta. Rosie în bucătărie pregătindu-mi cafeaua și plângându-se de ziua lungă ce-o așteaptă. Joe în bucătărie seara, când suntem numai noi doi, fiecare cu

câte un bourbon, dându-și pe spate părul negru și moale ca să-i văd începutul de chelie.

„Uite!” zice el. „Nu vezi? Chelesc de plictiseală!”

Numai că tot ce văd eu e adevărul. Îl văd atunci când îl cuprind pe Mason în brațe sau când se sărută pe furiș în momentele în care se cred singuri. E numai gura de ei!

Așa vorbesc oamenii fericiți atunci când vor să ne facă pe noi, ceilalți, să ne simțim mai bine.

Era la noi și prietenul nostru Gabe, care dădea sfaturi. Gabe era al patrulea compatriot de-o viață din banda noastră de tâlhari din copilărie. Locuia chiar în casa de lângă noi împreună cu părinții și cu fratele lui mai mare, până când fratele s-a dus la școala militară și s-a înrolat în armată. Acum Gabe locuiește în aceeași casă în care a crescut. A cumpărat-o de la mama lui după ce i-a murit tatăl, iar ea s-a mutat în Florida.

Ciudat cum de mai sunt toți trei aici. Exact unde i-am lăsat acum zece ani.

Gabe s-a căsătorit anul trecut cu o femeie pe care-a cunoscut-o prin intermediul serviciului. *Melissa*. I-a fost clientă, dar nu vorbește niciodată despre asta pentru că-i *jenant și nepotrivit* — astea-s vorbele lui. El se ocupă cu investigațiile IT, uneori pentru neveste bănuitoare, cum era Melissa când se cunoscuseră. El descoperise dovada care a dus la divorțul ei, așa că acum e măritată cu Gabe.

E fericit, dar nu genul acela de fericire care te face să vorbești aiurea despre asta. Îmi închipui că i-ar trebui mai mult de un copil ca să ajungă în acel punct. Melissa avea inima frântă, iar lui Gabe îi place să repare lucrurile, dar mai ales oamenii. Ea e însă străină pentru Rosie și Joe, și la fel și pentru mine, odată ce m-am întors acasă. S-a mutat aici din Vermont ca să fie cu

primul ei soț, iar acum a rămas pentru Gabe. E greu s-o vezi în trei dimensiuni.

Nu ne ajută nici faptul că-i mai degrabă tolerată decât binevenită aici, deși cu toții încercăm să ascundem sentimentul ăsta. E înaltă și slabă ca o scoabă, ceea ce-o face pe Rosie să se simtă scundă și grasă, deși la un metru și șaizeci și trei de centimetri înălțime n-are decât cincizeci și nouă de kilograme. Melissei nu-i place că Joe înjură mult și-și arcuiește spinarea ori de câte ori trănțește el cuvântul cu p, ceea ce, desigur, îl face să îl zică și mai des. La grătarul de săptămâna trecută a reușit performanța să îl spună de patru ori într-o singură propoziție. Iar eu, ei bine, eu sunt o tipă singură cu o viață de povești trăite alături de soțul ei. E prea neroadă ca să ne înțeleagă prietenia.

Așa că, precum zice și Joe de fiecare dată când ea pleacă și se așteaptă să vină și Gabe după ea, „Dă-o-n pula mea!”. Banda de tâlhari din Deer Hill Lane e una dură.

Gabe a rămas azi, după ce-a plecat Melissa. Mi-a făcut copilăros cu ochiul și mi-a zis ceva încurajator, de genul: „Laura o să-l mănânce pe tipul ăsta cu fulgi cu tot. Mereu a fost aprigă și neînfrică.”

Am încercat să zâmbesc, dar adevărul e c-am lăsat o slujbă grozavă din cauză că mi-a frânt un bărbat inima. Nu mai sunt așa de aprigă și neînfrică, nu? Nu-s tocmai Lara Croft¹ sau Jessica Jones², să bat oamenii măr, după care să-mi fac listă de învinși și să-mi cadă bărbații la picioare, iar eu să zic că *n-am timp de ei pentru că trebuie să salvez lumea*.

¹ Eroină a seriei de jocuri și filme *Tomb Raider* („Jefuitoarea de mor-minte”), arheologă și exploratoare neînfrică, care știe să se și bată dacă e cazul (n. tr.).

² Personaj din rândul supereroilor de benzi desenate publicate de Marvel Comics și protagonistă a unui serial al serviciului de difuzare de filme și seriale online pe bază de abonament Netflix (n. tr.).

Respect Discuția asta, ca și cele de dinaintea ei, se oprise înainte să ajungem la partea interesantă. La lucrurile rele pe care le făcuse fata asta aprigă și neînfricată. Chiar aici, chiar în orașul ăsta.

Mason îl strigă pe Joe. Mi se înmoaie inima de glăsciorul lui. Probabil că Rosie l-a pus. O și aud: „Mason, du-te și strigă-l pe tati!” Ea savurează un pahar de vin.

Joe dă ochii peste cap.

— Vrei să-ți las bourbonul? întreabă el.

— Care dintre noi are mai mult nevoie de el? răspund eu.

— Corect!

Ia bourbonul și mă lasă pe mine cu rochia și cu machiajul. Și cu oglinda.

Nu l-am găsit imediat pe Jonathan Fields. Eram novice pe findlove.com și făcusem totul prost. Prima greșeală fusese să fiu sinceră în descriere. Zisesem că sunt „independentă, dar concesivă”. Preferam „tequila unui chardonnay, scufundările statului la plajă și bascheții pantofilor cu toc”. Zisesem că nu știam dacă vreau copii. Ce silă mi-e!

Și, cea mai mare greșeală, colosală de-a dreptul, pozele. Erau actuale și fără filtre aplicate pe ele. Eu, în drumeție cu o prietenă veche. Eu, jucându-mă cu Mason pe peluza din față. Eu, în picioare la bucătărie, în tricou, cu părul șaten deschis prins în coadă de cal. Fără sâni la vedere, nici măcar amărății mei de sâni.

Le crezusem atrăgătoare — pozele, mă refer (la sâni nu mă pricep să apreciez). Totul, întregul profil, mă reprezenta pe mine. Pe mine cea de altădată.

Pe când eram doar niște copii care alergau prin pădure ca huliganii și gândurile de iubire romantică erau la milioane de ani distanță de noi, mama ținea consiliu în bucătăria noastră. Într-o zi, Rosie și cu mine intraserăm neobservate. Nu-mi

aduc aminte ce voiam noi din casă, dar ne opriserăm lângă ușa de la bucătărie când o auziserăm fără să vrem pomenindu-i de mine mamei lui Gabe, doamna Wallace. Eu aveam șase ani, Rosie, opt. Ele beau cafea.

„Știi și eu... Pur și simplu așa s-a născut. Cu pumni în loc de mâini. E greu să iubești așa o fată.”

N-am uitat niciodată expresia aceea. „Pumni în loc de mâini”. Sau concluzia la care ajunsese ea despre soarta mea. Rosie mă trăsese de-acolo, afară, unde eram libere și lipsite de griji. Făcuse o glumă despre cele auzite, cum că mama oricum se înșela mereu în toate privințele. Încerca să mă protejeze de cuvintele care ar fi trebuit să mă rănească, dar tot ce-mi aminteam eu era un sentiment de mândrie că mama se deranjase să mă remarce și pe mine. Mereu mă simțisem invizibilă pentru ea.

N-am mai vorbit niciodată despre asta, despre cât eram de greu de iubit. Rosie a pus mâna pe Joe și l-a ținut strâns ca pe o comoară. Iar eu am respins tot ce era cătuși de puțin feminin, lovind cu pumnii pe care-i aveam în loc de mâini. Culoarea roz. Zâmbetele. Rochiile.

În cursa pentru dragoste, Rosie a învățat să meargă, pe când eu încă mă târăsc, deși ea n-a conținut niciodată să încerce să mă învețe și pe mine.

Îmi găsesc reflexia în mica oglindă ovală și mă uit la ea de parc-aș vrea s-o admonestez. Ochii mei căprui și părul meu șaten deschis.

Nu, nu, nu!

Nici pomeneală! Gata, nu mai ai voie să privești înapoi! *Ruj, roșu-cireășă...*

Vechea Laura se trezea în fiecare dimineață în fața unei căsuțe goale de mesaje de la findlove.com. Nici măcar un făcut